

har den Opfattelse, at der stiles mod et Fællesudvalg, og jeg skal derfor for Øjeblikket indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Moltesen: Det vil sikkert ikke have forbavset nogen, at det Forslag, som nu foreligger fra Landstinget, er blevet præget af disse tre Ting, som Landstinget har hævdet som noget ejendommeligt for sin folkekirkelige Opfattelse, nemlig: skærpede Garantier, Præsten som født Formand for Menighedsraadet og Udkast til en samlet Kirkeforfatning. Vi ere vante til at se disse Punkter hævdede af Landstinget, og vi drøftede jo i Fjor disse Punkter gennem alle de Stadier, som et Lovforslag overhovedet kan gennemgaa i Rigsdagen, saa jeg finder ingen Anledning til paa dette Tidspunkt at gaa ind paa dem. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at lige saa fast som Landstinget holder paa sit Standpunkt, lige saa fast holder Folketinget paa sit. Der er derfor, synes jeg, intet andet at gøre end at stræbe hurtigst muligt henimod et Fællesudvalg, hvor der saa altid er en Mulighed for at finde en Ordning, der kan faa Rigsdagens Billigelse.

Dette Lovforslag har, som den højtærede Minister udviklede, og som vi nu se, nogle nye Paragraffer, der for øvrigt væsentligt ere de samme som dem, det kirkelige Udvalg havde lavet i sit Udkast om den gejstlige Retspleje, tror jeg, det hedder. Det er nogle Paragraffer, som Forholdene have krævet netop i denne Tid, hvor der er Spørgsmaal om Præstens Læreforpligtelser og om, hvordan man skal optræde i Tilfælde af, at han ikke lærer i Overensstemmelse med Folkekirkens Forskrifter. Det er nødvendigt, at Menigheden der faar en Ret. Vi kunne ikke stille os paa det Standpunkt, vi have kendt hidtil, og som jeg saa forleden Dag blev fremdraget i en Forsamling her i Byen som Vidnesbyrd om større Frihed paa det aandelige Omraade i ældre Tid: at Stiftsprovst H. G. Clausen ved Frue Kirke i 1832 døbte, som vi vide, paa en selvlavet Daabsbekendelse, og da en Fader ved Døbefonten nægter ham at døbe hans Barn paa den, gør han det til Trods for Faderens Indskriden, og næste Gang kaster han endog en af Fadderne ud af Kirken, da denne protesterer mod, at han døber paa denne Maade. Dette, at en Præst paa denne Maade kan staa som Hersker over disse Ting, ville vi ikke finde os i. Menigheden maa træde i Stedet for Præsten. For at raade Bod paa det Misforhold, som

har været i vor kirkelige Ordning, ere disse Afskedigelsesparagraffer komne ind. Om de ere for stærkt omgærdende for Præsten eller ej, er vanskeligt at afgøre. Det er jo saadan, at Præsterne i den danske Folkekirke ere kongelige Embedsmænd. Menigheden har heller ikke efter dette Lovforslag Valgret, kun Indstillingsret, og vi kunne vel neppe under de nuværende Forhold gaa længere, end Lovforslaget vil.

Der er blot et enkelt Punkt, som jeg i denne Sammenhæng vil nævne, fordi Landstinget med stort Flertal har ændret Lovforslaget i en Retning, som jeg synes er meget uheldig netop under de nuværende Forhold. I § 32, hvor der er Tale om, at i givet Tilfælde kan det blive paabudt den Præst, der er klaget over, at anskaffe sig en ordineret Medhjælper, har Landstinget indføjjet følgende Passus: „for saa vidt Klagen ikke angaar Præstens Overtrædelse af de ham paahvilende Forpligtelser med Hensyn til Læren“. Der har Landstinget villet have Læresynspunktet stærkt frem. Jeg finder dette i høj Grad uheldigt, thi i denne Tid er det netop der, Tampen brænder, i denne Tid, hvor der er et Røre ikke alene i den danske Folkekirke, men i hele Kristenheden. Ved Siden af det kraftige kristelige Liv, som nu gaar erobrende ud over Ungdommen, ved Siden af denne Bevægelse, som egentlig ikke spørger om Konfession, som ikke spørger om Læren, men stadig spørger om Livet, have vi den stærke kritiske Bevægelse, som er en nødvendig Følge af, at det religiøse Liv altid er knyttet til de forskellige Tidsaldres Verdensanskuelse. Paa samme Maade som de oldkirkelige Symboler ere et Udtryk for den daværende Verdensanskuelse, den augsburgske Bekendelse for sin Tids, saaledes har Kirken altid kæmpet for at stille Troen i det rette Forhold til Livet. Og i disse Tider har det været saadan, at Foregangsmændene tidt og ofte ere blevne forkætrede. Det se vi i Kirkens Historie atter og atter, og vi have netop lært i Protestantismen, at det staa vi os ikke ved, men at det eneste, som har Ret til at skyde disse Mennesker ud, er Livet selv, og der skal Kampen staa. At ville undtage disse Stridigheder netop med Hensyn til Læren med den Begrundelse, som Landstinget har givet, kan jeg ikke se er rigtigt. Det siges der af Landstingets Ordfører: Præsten og den ordinerede Medhjælper maa ikke være uenige med Hensyn til Læren. „Det vilde nemlig